EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

24. märts 2011 *

Kohtuasjas C-400/08,

mille ese on EÜ artikli 226 alusel 16. septembril 2008 esitatud liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi,

Euroopa Komisjon, esindajad: E. Traversa ja R. Vidal Puig, keda abistasid *abogado* C. Fernández Vicién ja *abogado* A. Pereda Miquel, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Hispaania Kuningriik, esindaja: N. Díaz Abad, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

keda toetab:

Taani Kuningriik, esindajad: J. Bering Liisberg ja R. Holdgaard,

menetlusse astuja,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees J. N. Cunha Rodrigues, kohtunikud A. Arabadjiev, A. Rosas (ettekandja), U. Lõhmus ja P. Lindh,

kohtujurist: E. Sharpston,
kohtusekretär: ametnik N. Nanchev,

arvestades kirjalikus menetluses ja 6. mai 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 7. oktoobri 2010. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Oma hagiavalduses palub Euroopa Ühenduste Komisjon Euroopa Kohtul tuvastada, et kuna Hispaania Kuningriik on kehtestanud jaekaubanduspindade rajamisele Kataloonias piirangud, mis tulenevad 15. jaanuari 1996. aasta seadusest nr 7/1996 jaekaubanduskorra kohta (Ley 7/1996, de ordenación del comercio minorista) (*BOE* nr 15, 17.1.1996, lk 1243; edaspidi „seadus nr 7/1996") ning Kataloonia autonoomse piirkonna õigusaktidest samas valdkonnas, nimelt 27. detsembri 2005. aasta seadusest nr 18/2005 kaubanduspindade kohta (Ley 18/2005 de equipamientos comerciales) (*DOGC* nr 4543, 3.1.2006, lk 72; edaspidi „seadus nr 18/2005"), 10. oktoobri 2006. aasta dekreedist nr 378/2006 seaduse nr 18/2005 rakendamise kohta (Decreto 378/2006 por el que se desarolla la Ley 18/2005) (*DOGC* nr 4740, 16.10.2006, lk 42591; edaspidi „dekreet nr 378/2006") ja 10. oktoobri 2006. aasta dekreedist nr 379/2006 kaubanduspindade uue sektoraalse territoriaalse kava heakskiitmise kohta (Decreto 379/2006 por el que se aprueba el Plan territorial sectorial de equipamientos comerciales) (*DOGC* nr 4740, 16.10.2006, lk 42600, edaspidi „dekreet nr 379/2006"), on Hispaania Kuningriik rikkunud EÜ artiklist 43 tulenevaid kohustusi.

I – Siseriiklik õiguslik raamistik

A – *Seadus nr 7/1996*

2 Seaduse nr 7/1996 artiklis 2 on sätestatud:

„Jaekauplused

1. Jaekauplustena käsitatakse ruume ning kindlaid ja alalisi hooneid või rajatisi, mis on mõeldud korrapäraseks jaekaubandustegevuseks, mis toimub pidevalt või kindlaks määratud päevadel või perioodidel.

2. Eespool nimetatud määratlus hõlmab kioskeid ning üldiselt igat liiki rajatisi, mis vastavad selles määratluses silmas peetud otstarbele, tingimusel et need on käsitatavad ehitisena tsiviilseadustiku artikli 334 tähenduses.

3. Autonoomsed piirkonnad kehtestavad tingimused, mille korral kauplust peetakse suureks jaekaupluseks. Igal juhul käsitatakse lubade andmisel ja kaubandusalaste õigusaktide tähenduses suurte jaekauplustena kauplusi, kus toimub mis tahes kauba jaekaubandus ning mille kasulik pind kauba väljapanekuks ja müümiseks on üle 2500 m^2”.

3 Sama seaduse artiklis 6 on ette nähtud:

„Suurte kaupluste rajamine

1. Suurte jaekaupluste avamiseks tuleb taotleda spetsiifiline kauplemisluba, mille väljastab autonoomse piirkonna haldusasutus, kes võib halduslubа nõuda ka muudel jaekaubandustegevusega seotud juhtudel.

2. Eelmises lõikes nimetatud loa andmise või andmisest keeldumise otsuse tegemisel võetakse arvesse muu hulgas seda, kas piirkonnas, kuhu uut kauplust soovitakse rajada, on piisavalt kaubanduspindu või mitte, ning mõju, mida uus kauplus võib avaldada kõnealuse piirkonna kaubandusstruktuurile.

Igal juhul on tingimata vajalik konkurentsikohtu aruanne, mis ei ole siduv.

3. Jaekaupluste arv piirkonnas loetakse piisavaks, kui see tagab olemasolevale või olenevalt olukorrast ka keskpikas perspektiivis prognoositavale elanikkonnale kauba pakkumise, mis kvaliteedi, mitmekesisuse, teeninduse, hindade ja lahtiolekuaegade osas on sobiv nii praegusele olukorrale kui ka jaekaubanduse arengusuundadele ja uuendustele.

4. Olemasolevale kaubandusstruktuurile avaldatava mõju hindamisel võetakse arvesse vaba konkurentsi olukorra paranemist, mis kaasneb uue suure jaekaupluse avamisega selles piirkonnas, ning võimalikku negatiivset mõju olemasolevatele väikestele kaubandusettevõtjatele.

5. Kõnealuses valdkonnas pädevad autonoomsed piirkonnad võivad moodustada kaupluste küsimusega tegelevaid territoriaalseid komisjone, selleks et vajaduse korral analüüsida suurte jaekaupluste rajamist vastavalt autonoomse piirkonna õigusnormidele."

4 Seaduse nr 7/1996 lõppsättes on määratletud selle seaduse mitmesuguste artiklite põhiseaduslik staatus. Lõppsätte kohaselt võeti artikli 6 lõiked 1 ja 2 vastu riigi ainupädevuse raames vastavalt põhiseaduse artikli 149 lõike 1 punktile 13. Selle artikli lõiked 3–5 kuuluvad ülejäänud selliste sätete hulka, mis „võivad olla kohaldatavad juhul, kui autonoomsed piirkonnad ei ole kehtestanud konkreetseid õigusakte."

B – *Seadus nr 18/2005*

5 Seaduse nr 18/2005 artikli 3 lõigetes 1 ja 2 on Kataloonia autonoomse piirkonna osas määratletud suured jaekauplused ja keskmise suurusega jaekauplused vastavalt

nende asukoha omavalitsusüksuse rahvaarvule. Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 11 märkis, võib need määratlused kokku võtta järgmiselt:

Omavalitsusüksuse rahvaarv	Suured kauplused: minimaalne müügipind	Keskmised kauplused: minimaalne müügipind
Üle 240 000 elaniku	2 500 m^2	1 000 m^2
25 001 – 240 000 elanikku	2 000 m^2	800 m^2
10 001 – 25 000 elanikku	1 300 m^2	600 m^2
Kuni 10 000 elanikku	800 m^2	500 m^2

6 Seaduse artikli 3 lõikes 3 on täpsustatud, et kaubanduspindade sektoraalsest territoriaalsest kavast (edaspidi „PTSEC”) tulenevad müügipinna piirangud kehtivad toiduainete sektoris keskmise suurusega kauplustele ja kõigile sellistele kauplustele müügipinnaga 1 000 m^2 või üle selle, mis tegelevad kodumasinate või olmeelektroonika, spordi- või isiklikuks kasutamiseks mõeldud varustuse, vabaaja- või kultuurikaupade müügiga, sõltumata sellest, millisesse kategooriasse need selle artikli lõigetes 1 ja 2 sätestatud kriteeriumide kohaselt kuuluvad.

7 Vastavalt seaduse nr 18/2005 artikli 4 lõikele 1 on suurte jaekaupluste rajamine lubatud ainult omavalitsusüksuste sellistel terviklikel linnaaladel, mis kas moodustavad halduskeskuse või mille rahvaarv on üle 25 000, sealhulgas elanikega samastatavad hooajalised turistid.

8 Selle artikli lõikes 2 on kehtestatud sama piirang, välja arvatud erandjuhtudel, ka kauplustele müügipinnaga 1 000 m^2 või üle selle, kus valdavalt müüakse kodumasinaid või olmeelektroonikat, spordi- või isiklikuks kasutamiseks mõeldud varustust, vabaaja- või kultuurikaupu.

9 Sama artikli lõike 3 kohaselt võtab mõiste „terviklik linnaala" arvesse piirkondi, kus kehtiva planeeringu kohaselt elab enamik rahvastikust, korterelamute järjepidevust ning elamupiirkonda rajatud kaubanduspiirkondi.

10 Kõnealuse artikli lõikes 8 on loetletud erandid käesoleva kohtuotsuse punktides 7 ja 8 nimetatud keeldudest. Erandid puudutavad eelkõige:

– sõiduautode või muude sõidukite, masinate, ehitusmaterjalide, käsitöötarvete kauplusi ning aianduskeskusi;

– müügipunkte AVE (kiirrong) rongijaamades, teatud lennujaamades ja reisisadamates;

– kauplusi piiriäärsetes omavalitsusüksustes ning

– tehasepoode.

11 Seaduse nr 18/2005 artikli 6 lõikes 1 on sätestatud, et omavalitsusüksuse kauplemisluba on vajalik järgmistel juhtudel:

„a) keskmise suurusega jaekaupluste avamiseks;

b) selliste jaekaupluste laiendamiseks, mille müügipind vastab enne või pärast laiendamist sellele, mis on ette nähtud keskmise suurusega kauplustele;

c) keskmise suurusega jaekaupluste tegevusala muutmiseks;

d) selliste jaekaupluste üleviimiseks, mille müügipind vastab enne või pärast üleviimist sellele, mis on ette nähtud keskmise suurusega kauplustele. Sellisel juhul on loa jõustumise eeltingimus algse kaupluse tegelik sulgemine enne uue avamist."

12 Selle artikli lõike 4 kohaselt on haldusasutuse otsuse puudumine omavalitsusüksuse kauplemisloa väljastamiseks ette nähtud tähtaja lõppemisel võrdne loa andmisest keeldumisega.

13 Vastavalt seaduse nr 18/2005 artikli 7 lõikele 1 on Kataloonia valitsuse (edaspidi „valitsus") väljastatud luba nõutav järgmistel juhtudel:

„a) suurte jaekaupluste avamiseks;

b) selliste jaekaupluste laiendamiseks, mille müügipind ületab enne või pärast laiendamist artikli 3 lõigetes 1 ja 4 kehtestatud piire;

c) suurte jaekaupluste tegevusala muutmiseks;

d) selliste jaekaupluste üleviimiseks, mille müügipind ületab enne või pärast üleviimist artikli 3 lõigetes 1 ja 4 kehtestatud piire. Sellisel juhul on loa jõustumise eeltingimus algse kaupluse tegelik sulgemine enne uue avamist;

e) suurte jaekaupluste võõrandamiseks, välja arvatud juhul, kui käesoleva artikli lõikes 3 ette nähtud tingimused on täidetud."

14 Artikli 7 lõikes 8 on täpsustatud:

„Valitsuse poolt kauplemisloa väljastamise menetluses peab taotleja esitama aruande, mille on koostanud selle omavalitsusüksuse valitsus, mille territooriumil taotleja soovib suure kaupluse avada, seda laiendada või üle viia või selle tegevusala muuta. Omavalitsusüksuse volikogu peab olema selle aruande täielikult heaks kiitnud ning aruanne peab olema põhjendatud artiklis 10 kehtestatud hindamiskriteeriume arvesse võttes; kui aruanne on negatiivne, on see siduv. Kui kolme kuu jooksul alates omavalitsusüksuse valitsuselt aruande taotlemist ei ole aruannet koostatud, loetakse aruanne negatiivseks."

15 Sama artikli lõike 10 kohaselt on otsuse puudumine valitsuse kauplemisloa väljastamiseks ette nähtud kuuekuulise tähtaja lõppemisel võrdne loa andmisest keeldumisega.

16 Vastavalt seaduse nr 18/2005 artiklile 8:

„1. Kataloonias jaekaupluste avamise teadaannete ning käesoleva seadusega reguleeritavatele keskmise suurusega ja suurtele jaekauplustele kauplemisloa väljastamise menetluse jaoks on tingimata vajalik aruanne turuosa suuruse kohta asjaomasel turul, mille on koostanud kaubandusvaldkonnas pädev osakond.

2. Väikesed ja keskmise suurusega ettevõtjad on turuosa suuruse kohta aruande saamise kohustusest vastavalt esimeses lisasättes ette nähtud kriteeriumidele vabastatud.

3. Käesoleva seaduse tähenduses mõistetakse turuosana seda, kui suur osa asjaomasest turust ettevõtjale või kontsernile kuulub.

4. Kui turuosa suurust käsitlev aruanne on negatiivne, on see siduv taotletava loa andmisest keeldumiseks ning kaupluste avamise teadaannete korral, mida on mainitud lõikes 1.

5. Turuosa mõõtmiseks peab kaubandusvaldkonnas pädev osakond kooskõlastatuna valitsuse osakondade ja asutustega, kes on pädevad konkurentsikaitse valdkonnas, määratlema asjaomase turu, turuosa ja mõjupiirkonna mõisted, mis peavad olema esitatud käesoleva seaduse rakendusaktides. Nende mõistete määratlemisel tuleb arvesse võtta eelkõige samal turul konkureerivaid kaupu ja teenuseid, sektorite käivet ning olemasolevate kaupluste pindala.

6. Määrusega tuleb turuosa suurust käsitleva aruande koostamiseks ette näha kriteeriumid, menetlus ja pädev asutus. Nende kriteeriumide kehtestamiseks tuleb hinnata eelkõige artiklis 9 nimetatud valges raamatus sisalduvaid näitajaid. Määruses tuleb kehtestada ka tingimused, mille korral kaubandusvaldkonnas pädev osakond avalikustab lubade andmise või andmisest keeldumise otsused või esitatud aruanded avalikus registris."

17 Seaduse nr 18/2005 artiklis 10 on loetletud asjaolud, mida valitsus või omavalitsusüksuse ametivõimud peavad kauplemisloa taotluste läbivaatamisel kaaluma. Jutt on vastavusest PTSEC-s sätestatud nõuetele ning linnaplaneeringule, tingimustest, mis tagavad projekti ohutuse ja kaupluse sobitumise linnakeskkonda, projektiga kaasnevast liikuvusest, eriti selle mõjust teevõrgustikule ning ühis- ja eratranspordi kasutamisele, olemasolevate parkimiskohtade arvust võrrelduna suhtarvudega, mis on igal üksikjuhul määrusega ette nähtud, projekti paigutumisest terviklikule linnaalale ja selle vastavusest omavalitsusüksuse jaekaubanduse suunistele, kui need on olemas, „tarbijate õigusest toodete kvaliteedi, koguse, hinna ja omaduste poolest laiale ja mitmekesisele valikule" ning luba taotleva ettevõtja turuosast asjaomasel turul.

18 Seaduse artikliga 11 on moodustatud sellist liiki nõuandev komisjon, nagu on mainitud seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõikes 5, s.o Comisión de Equipamientos Comerciales (edaspidi „kaubanduspindade komisjon”), kelle ülesanne on analüüsida eelkõige probleeme, mis on seotud valitsuse tehtava otsusega loataotluse kohta, ning planeerimisküsimusi, mis on seotud nende piirkondade määramisega, kus võib jaekauplusi avada, sealhulgas ettepanekuid PTSEC muutmiseks.

19 Sama seaduse artiklis 12 on ette nähtud lõivu maksmine loataotluse läbivaatamise ja turuosade suurust käsitleva aruande taotluse läbivaatamise eest. Sellega on ka antud omavalitsusüksustele õigus küsida lõivu omavalitsusüksuse kauplemisloa taotluse läbivaatamise ja valitsusele omavalitsusüksuse aruannete esitamise eest loataotluste kohta, mis kuuluvad valitsuse pädevusse.

C – *Dekreet nr 378/2006*

20 Dekreedi nr 378/2006 artiklis 3 on hüpermarketid määratletud kui selvekauplused müügipinnaga vähemalt 2 500 m^2, kus on müügil suur valik laiatarbe- ja muid kaupu ning mille juurde kuulub suur parkimisala.

21 Dekreedi artiklis 14 on kehtestatud menetlus valitsuselt kauplemisloa taotlemiseks. Selles artiklis on loetletud teatud hulk dokumente, mis tuleb esitada ning mille hulka kuulub lõike 1 punktis b nimetatud turu-uuring, milles analüüsitakse projekti elujõulisust, arvestades mõjupiirkonnas olevat pakkumist ja potentsiaalset nõudlust, ning kavandatavat turuosa ja mõju praegusele pakkumisele.

22 Dekreedi artikli 26 lõige 1 reguleerib seaduse nr 18/2005 artikliga 11 moodustatud kaubanduspindade komisjoni koosseisu; sinna kuulub seitse liiget, kes esindavad valitsuse teenistusi, kuus liiget, kes esindavad omavalitsusüksusi, seitse liiget, kes esindavad kaubandussektorit, kaks eksperti, kelle valib valitsuse kaubandusosakond, ning sekretär, kelle määrab selle komisjoni esimees.

23 Sama dekreedi artikli 27 kohaselt konsulteeritakse komisjoniga seaduse nr 18/2005 artiklis 11 nimetatud küsimustes ning omavalitsusüksuste terviklike linnaalade piiritlemise osas.

24 Dekreedi nr 378/2006 artikli 28 lõikes 2 on sätestatud, et suurte jaekaubandusettevõtjate puhul peab seaduse nr 18/2005 artiklis 8 nimetatud turuosa suurust käsitlev aruanne hõlmama kõiki nende nime all tegutsevaid kauplusi, sõltumata sellest, kas need ettevõtjad juhivad neid kauplusi otseselt või kaudselt.

25 Vastavalt dekreedi artikli 31 lõikele 4 määratakse igal aastal nii kogu Kataloonia kui ka selle iga piirkonna jaoks kindlaks iga kaubandussektori suurim turuosa. Komisjon väidab, ilma et Hispaania Kuningriik sellele vastu vaidleks, et seda sätet ei ole veel rakendatud, mistõttu on selle kontserni suurim turuosa, millesse turustaja kuulub, turuosa, mis on kehtestatud varasemates õigusaktides, ehk 25% kogu Kataloonia müügipinnast või 35% müügipinnast selle kaupluse mõjupiirkonnas, mille rajamist kavandatakse.

26 Dekreedi artikli 33 lõike 2 kohaselt peab aruanne turuosa suuruse kohta olema negatiivne, kui turuosa maksimummäära ületatakse. Sama artikli lõikes 5 on ette nähtud maksimaalne ajavahemik kuus kuud, mille lõppedes tuleb aruanne esitada. Aruande

esitamata jätmise korral loetakse see positiivseks. Artikli lõikes 7 on sätestatud, et aruanne kehtib kuus kuud.

D – *Dekreet nr 379/2006*

27 PTSEC sisaldub dekreedi nr 379/2006 lisas. Dekreedi nr 379/2006 lisa artiklis 7 on sätestatud, et suurtele jaekauplustele ning keskmise suurusega jaekauplustele toiduainete sektoris ning kõigile sellistele kauplustele müügipinnaga 1000 m^2 või üle selle, mis tegelevad kodumasinate või olmeelektroonika, spordi- või isiklikuks kasutamiseks mõeldud varustuse, vabaaja- või kultuurikaupade müügiga, peavad kehtima müügipinna piirangud, mis on PTSEC-s iga ringkonna ja omavalitsusüksuse kohta ette nähtud.

28 Dekreedi lisa artikli 10 lõikes 2 on muu hulgas sätestatud:

„Ringkondades, milles prognoositakse 2009. aastaks ülepakkumist, ei ole üldiselt ette nähtud mingit kasvu hüpermarketite näol.

Teistes ringkondades prognoositakse, et kasv toimub hüpermarketite kujul, tingimusel et seda liiki kauplused ei hõlma üle 9% ringkonnas 2009. aastaks prognoositavatest kulutustest laiatarbekaupadele ning 7% nendest kulutustest muudele kaupadele."

29 Dekreedi nr 379/2006 lisa lisas 1 on eelkõige määratletud suurimad müügipinnad, mille jaoks võis ajavahemikus 2006–2009 igas territoriaalüksuses anda kauplemislube supermarketitele, hüpermarketitele, erikauplustele ning kaubanduskeskustele ja kaubamajadele.

II – Kohtueelne menetlus

30 Jaekaubandussektori suurte ettevõtjate esitatud kaebuse läbivaatamise tulemusel vaidlustas komisjon Kataloonia autonoomse piirkonna territooriumil suurte jaekaupluste rajamist reguleerivate õigusnormide kooskõla EÜ artikliga 43. Ta saatis 9. juulil 2004 Hispaania Kuningriigile selles küsimuses märgukirja.

31 Liikmesriik leidis oma 13. oktoobri 2004. aasta vastuses, et komisjoni esitatud kriitika ei ole põhjendatud.

32 27. detsembril 2005 võeti vastu seadus nr 18/2005. Komisjoni hinnangul ei kõrvalda see seadus kõiki vastuolusid EÜ artikliga 43 ning lisaks on sellega kehtestatud asutamisvabaduse uued piirangud asjaomasel tegevusalal. Komisjon saatis Hispaania Kuningriigile 4. juulil 2006 täiendava märgukirja. Oma 6. oktoobri 2006. aasta vastuses eitas liikmesriik, et kõnealused õigusnormid on piiravad, põhjendamatud ja ebaproportsionaalsed.

33 Kuna komisjon ei olnud selle vastusega rahul, saatis ta 23. oktoobril 2007 Hispaania Kuningriigile põhjendatud arvamuse, milles ta palus viimasel kahe kuu jooksul alates

arvamuse saamisest kõnealuseid õigusnorme kohandada, selleks et väidetav rikkumine lõpetada. Hispaania Kuningriik märkis oma 3. jaanuari 2008. aasta vastuses, et ta kavatseb asjaomaseid õigusnorme muuta, kuid et muudatused tehakse Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/123/EÜ teenuste kohta siseturul (ELT L 376, lk 36) siseriiklikku õigusesse ülevõtmise käigus. Kuna selle tähtaja möödumisel ei olnud ühtegi meedet võetud, esitas komisjon käesoleva hagi.

34 Euroopa Kohtu presidendi 21. jaanuari 2009. aasta määrusega lubati Taani Kuningriigil astuda käesolevasse menetlusse Hispaania Kuningriigi nõuete toetuseks.

III – Hagi

A – *Vastuvõetavus*

35 Sissejuhatuseks tuleb meenutada, et Euroopa Kohus võib omal algatusel kontrollida, kas EÜ artiklis 226 sätestatud tingimused liikmesriigi kohustuste rikkumise hagi esitamiseks on täidetud (vt 3. juuni 2010. aasta otsus kohtuasjas C-487/08: komisjon *vs.* Hispaania, EKL 2010, lk I-4843, punkt 70 ja seal viidatud kohtupraktika).

36 Samuti tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 38 lõike 1 punktist c ja sellega seonduvast kohtupraktikast tuleneb, et hagiavalduses tuleb märkida hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest ning et see peab olema piisavalt selge ja täpne, võimaldamaks kostjal enda kaitseks valmistuda ning Euroopa Kohtul oma kontrolli

teostada. Sellest tuleneb, et põhilised faktilised ja õiguslikud asjaolud, millel hagiavaldus põhineb, peavad ilmnema ühtselt ja arusaadavalt hagiavalduse tekstist endast ning nõuded peavad olema esitatud üheselt mõistetavalt, et vältida seda, et Euroopa Kohus otsustab *ultra petita* või jätab mõne väite kohta seisukoha võtmata (vt 15. juuni 2010. aasta otsus kohtuasjas C-211/08: komisjon *vs.* Hispaania, kohtulahendite EKL 2010, lk I-5267, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

37 Tuleb aga tõdeda, et komisjon palub hagiavalduses Euroopa Kohtul tuvastada, et Hispaania Kuningriik rikkus EÜ artiklist 43 tulenevaid kohustusi, kuna ta kehtestas kaubanduspindade rajamisele piirangud, mis tulenevad neljast seadusest ja dekreedist, mille tekstid – nagu need esitati Euroopa Kohtule – koosnevad enam kui 200 leheküljest, ning et hagiavalduses esineb ebatäpsusi.

38 Komisjon esitas repliigi punktis 46 siiski loetelu spetsiifilistest piirangutest, mis koostoimes viidetega hagiavaldusele hõlbustab nende konkreetsete piirangute kindlakstegemist, mida kõnealune institutsioon peab tulenevaks Kataloonia autonoomse piirkonna vastu võetud õigusaktide vaidlustatud osast, milleks on seadus nr 18/2005 ning dekreedid nr 378/2006 ja nr 379/2006.

39 Loetelus on nimetatud:

1) keeld rajada suuri jaekauplusi väljapoole piiratud arvu omavalitsusüksuste terviklikke linnaalasid (seaduse nr 18/2005 artikli 4 lõige 1);

2) müügipinna piirangud igas ringkonnas ja omavalitsusüksuses (dekreedi nr 379/2006 lisa artikkel 7 koostoimes selle lisas 1 sisalduva PTSEC-ga); täpsemalt väidab komisjon, et:

   a) piirang on eriti range hüpermarketite osas – uute hüpermarketite rajamine on keelatud 41-st ringkonnast 37-s (PTSEC, dekreedi nr 379/2006 lisa lisa 1.2);

   b) ülejäänud neljas ringkonnas võidakse lubada ainult selliste hüpermarketite rajamist, mis ei hõlma üle 9% kulutustest laiatarbekaupadele ning 7% kulutustest muudele kaupadele (dekreedi nr 379/2006 lisa artikli 10 lõige 2);

   c) kõnealuses neljas ringkonnas on maksimaalne müügipind kuue omavalitsusüksuse peale kokku vaevalt 23 667 m^2 (PTSEC, dekreedi nr 379/2006 lisa lisa 1.2);

3) nõue koostada turuosa suurust käsitlev aruanne, mis on siduv, kui see on negatiivne, ning mis peab olema negatiivne, kui turuosa ületab teatud piirväärtust (seaduse nr 18/2005 artikkel 8 ning dekreedi nr 378/2006 artikli 31 lõige 4 ja artikli 33 lõige 2);

4) kohaldatavate kriteeriumide selge määratluse puudumine (seaduse nr 18/2005 artikkel 10);

5) loataotluste läbivaatamise menetluse mõningad aspektid, see tähendab:

a) „negatiivse vaikimise” kord (seaduse nr 18/2005 artiklid 6 ja 7);

b) kohustus saada arvamus nõuandvalt komisjonilt, millesse kuuluvad loa taotleja konkurendid (seaduse nr 18/2005 artikkel 11 ja dekreedi nr 378/2006 artikkel 26);

c) kõnealuse menetluse kuludega seostamatu lõivu nõudmine (seaduse nr 18/2005 artikkel 12);

d) menetluse ülemäära pikk kestus (dekreedi nr 378/2006 artikkel 33, mis reguleerib turuosa suurust käsitleva aruande esitamise ja kehtivuse tähtaegu).

40 Suuliste seisukohtade ärakuulamiseks korraldatud kohtuistungil kinnitas komisjon, et loetelus nimetatud sätted ongi Kataloonia autonoomse piirkonna vastu võetud õigusnormide kõik aspektid, mida ta vaidlustab.

41 Lisaks nendele sätetele nähtub hagiavaldusest ka, et komisjon vaidlustab seaduse nr 7/1996 artikli 6 vastavuse liidu õigusele.

42 Selle artikli lõigetes 1–4 on kehtestatud loa nõue suurte jaekaupluste avamiseks ning selle loa väljastamisele kohaldatavad kriteeriumid. Täpsemalt on artikli lõikes 2 kehtestatud peamised kriteeriumid ja kohustus konsulteerida konkurentsikohtuga. Lisaks on sama artikli lõikes 5 ette nähtud, et autonoomsed piirkonnad võivad luua komisjone, kelle ülesanne on koostada aruanne suurte jaekaupluste rajamise kohta.

43 Hispaania Kuningriik väidab, et seaduse lõppsättest ilmneb, et artikli 6 lõiked 3–5 on kohaldatavad üksnes juhul, kui puuduvad autonoomsete piirkondade vastu võetud erinormid. Kataloonia autonoomne piirkond on aga niisugused erinormid vastu võtnud. Seetõttu ei olnud need sätted käesoleva hagiavalduse esitamise ajal selles piirkonnas kohaldatavad ega peaks seega olema hagi esemeks.

44 Komisjon väidab, et tema hagi on suunatud lõigete 3–5 vastu seetõttu, et nendes on määratletud peamised kriteeriumid nende lubade andmiseks, mida on nimetatud sama artikli lõikes 2, mis kuulub kogu Hispaania territooriumil siduvate alusnormide hulka. Selle artikli lõiked 3–5 kehtivad Kataloonia autonoomses piirkonnas täiendavalt, selleks et tagada lõike 2 mõju. Isegi kui eeldada, et lõiked 3–5 ei ole praegu selles piirkonnas kohaldatavad, leiab komisjon, et need sätted rikuvad siiski liidu õigust, kuna need võivad muutuda kohaldatavaks praegu kehtivate õigusnormide kehtetuks tunnistamise või muutmise korral.

45 Nagu meenutati käesoleva kohtuotsuse punktis 36, on komisjoni kohustus hagiavalduses täpsustada põhilisi faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, millel hagi põhineb.

46 Tuleb aga tõdeda, et seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõigete 3–5 osas ei ole käesolev hagi nõutava täpsusega. Hagiavaldusest ega isegi repliigist ei ilmne nimelt piisavalt täpselt, miks komisjon väidab, et need sätted kujutavad endast rikkumist.

47 Sellest tulenevalt on hagi seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõikeid 3–5 puudutavas osas vastuvõetamatu.

48 Mis puudutab seevastu seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõikeid 1 ja 2 ning vaidlusaluseid sätteid, mille võttis vastu Kataloonia autonoomne piirkond ja mida on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 39, siis leiab Euroopa Kohus vaatamata hagiavalduses esinevatele ebatäpsustele, et tal on piisavalt teavet, selleks et hoomata Hispaania Kuningriigile ette heidetava liidu õiguse rikkumise ulatust ja kontrollida seega komisjoni väidet liikmesriigi kohustuste rikkumise toimepanemise kohta.

49 Lisaks ilmneb Hispaania Kuningriigi kui kostja vastuse läbivaatamisel selgelt, et viimane tõepoolest mõistis, et komisjon heidab talle ette asutamisvabaduse piiramist vaidlustatavate õigusnormidega ning et see institutsioon kritiseerib neid norme seetõttu, et need mõjutavad suuri ja keskmise suurusega jaekauplusi, mistõttu on teiste liikmesriikide ettevõtjad asetatud faktiliselt ebasoodsamasse olukorda, ning kuna need ei ole põhjendatud. Neil asjaoludel oli Hispaania Kuningriigil võimalik tõhusalt enda kaitseks väiteid esitada.

50 Järelikult on käesolev hagi vastuvõetav osas, mis puudutab seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõikeid 1 ja 2 ning käesoleva kohtuotsuse punktis 39 mainitud seaduse nr 18/2005 ja dekreetide nr 378/2006 ja nr 379/2006 sätteid, kusjuures kolm viimast õigusakti on vastu võtnud Kataloonia autonoomne piirkond (edaspidi „vaidlusalused õigusnormid").

B – *Sisulised küsimused*

51 Komisjoni hagi sisaldab sisuliselt kolme väidet, mis puudutavad asjaolu, et EÜ artikliga 43 on vastuolus esiteks suurte kaupluste asukoha ja suuruse piirangud, teiseks niisuguste kaupluste rajamiseks nõutava spetsiifilise kauplemisloa saamise tingimused ning kolmandaks selle loa väljastamise menetluse mõningad aspektid.

52 Esimeses väites, mis puudutab suurte jaekaupluste asukoha ja suuruse piiranguid, peetakse silmas seaduse nr 18/2005 artikli 4 lõikest 1 tulenevat keeldu rajada selliseid kauplusi väljapoole piiratud arvu omavalitsusüksuste terviklikke linnaalasid ning igas ringkonnas ja omavalitsusüksuses kehtivaid müügipinna piiranguid, mis tulenevad dekreedi nr 379/2006 lisa artiklist 7 koostoimes selle lisas 1 sisalduva PTSEC-ga. Mis puudutab müügipinna piiranguid igas ringkonnas ja omavalitsusüksuses, siis väidab komisjon, et piirang on eriti range hüpermarketite osas. PTSEC-st tuleneb nimelt, et uute hüpermarketite rajamine on keelatud 41-st ringkonnast 37-s. Ülejäänud neljas ringkonnas võidakse hüpermarketite rajamist lubada dekreedi nr 379/2006 lisa artikli 10 lõike 2 kohaselt üksnes tingimusel, et seda liiki kauplused ei hõlma üle 9% kulutustest laiatarbekaupadele ning 7% kulutustest muudele kaupadele. Lõpuks tuleneb

PTSEC-st, et nendes neljas ringkonnas on hüpermarketite maksimaalne müügipind kuue omavalitsusüksuse peale kokku vaevalt 23 667 m^2.

53 Teine väide, mis puudutab spetsiifilise kauplemisloa saamise tingimusi, koosneb kuuest osast. Esimene osa käsitleb seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõikega 1 kehtestatud vajadust saada enne suurte jaekaupluste avamist spetsiifiline kauplemisluba, teine käsitleb asjaolu, et loa andmisel võetakse vastavalt seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõike 2 esimesele lõigule arvesse kaubanduspinna olemasolu asjaomases piirkonnas ning uue kaupluse mõju selle piirkonna kaubandusstruktuurile, kolmas käsitleb nõuet esitada loa saamiseks turuosa suurust käsitlev aruanne, mis on siduv, kui see on negatiivne, ning mis peab olema negatiivne, kui turuosa ületab teatud piirväärtust, nagu nähtub seaduse nr 18/2005 artiklist 8 ning dekreedi nr 378/2006 artikli 31 lõikest 4 ja artikli 33 lõikest 2, neljas käsitleb seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõike 2 teise lõiguga kehtestatud nõuet konsulteerida konkurentsikohtuga, viies käsitleb seaduse nr 18/2005 artiklist 11 ja dekreedi nr 378/2006 artiklist 26 tulenevat kohustust saada arvamus kaubanduspindade komisjonilt, mille liikmed on loa taotleja võimalikud konkurendid, ning kuues käsitleb seaduse nr 18/2005 artikli 10 alusel kohaldatavate kriteeriumide selge määratluse puudumist.

54 Lõpuks on kolmas väide, mis puudutab kauplemisloa väljastamise menetluse mõningaid aspekte, jaotatud kolmeks osaks, millest esimene käsitleb seaduse nr 18/2005 artiklites 6 ja 7 ette nähtud „negatiivse vaikimise" korda, teine käsitleb selliste lõivude nõudmist, mida ei peeta seotuks selle menetluse kuludega, vastavalt sama seaduse artiklile 12, ning kolmas käsitleb menetluse ülemäära pikka kestust, mis tuleneb dekreedi nr 378/2006 artikli 33 lõigetest 5 ja 7, mis reguleerivad turuosa suurust käsitleva aruande esitamise ja kehtivuse tähtaegu.

1. Poolte argumendid

55 Komisjon väidab, et vaidlusalused õigusnormid piiravad EÜ artikliga 43 tagatud asutamisvabadust, kuna need mõjutavad suurte jaekaupluste Kataloonia autonoomse piirkonna territooriumile rajamise võimalusi. Nendel õigusnormidel on kaudselt diskrimineeriv toime, kuna need soodustavad pigem keskmise suurusega, mitte suurte jaekaupluste rajamist. Ettevõtjatel, kes soovivad rajada keskmise suurusega jaekauplusi, on enamasti Hispaania riikkondsus, samas kui suuri jaekauplusi rajada soovivad ettevõtjad on sagedamini pärit teistest liikmesriikidest. Lisaks ei saa vaidlusaluseid õigusnorme õigustada ühegi EÜ artikli 46 lõikes 1 nimetatud põhjusega. Komisjon väidab teise võimalusena, et Hispaania Kuningriigi esitatud õigustustega ei saa mingil juhul nõustuda.

56 Hispaania Kuningriik eitab väidetava rikkumise toimepanemist. Nimetatud liikmesriik möönab, et vaidlusalused õigusnormid sisaldavad asutamisvabaduse mõningaid piiranguid, kuid ta väidab, et need ei põhjusta riikkondsuse alusel diskrimineerimist, isegi mitte kaudselt. Kõnealused õigusnormid on õigustatud üldise huvi tõttu, milleks on eelkõige tarbijakaitse, keskkonnakaitse ning nõuetekohane ruumiline planeerimine. Need on taotletavate eesmärkide saavutamiseks sobivad ega lähe kaugemale sellest, mis on eesmärkide saavutamiseks vajalik.

57 Taani Kuningriik väidab, et kui niisugused õigusnormid, nagu on käesolevas asjas kõne all, ei ole diskrimineerivad, ei tohi neid käsitada asutamisvabaduse piiranguna, mis on liidu õiguses keelatud, arvestades, et need ei mõjuta otseselt välismaiste ettevõtjate pääsemist turule. Hispaania Kuningriik on selle seisukohaga nõus.

2. Euroopa Kohtu hinnang

a) Asutamisvabaduse piirangute esinemine

58 Tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on komisjonil EÜ artikli 226 alusel toimuvas liikmesriigi kohustuste rikkumise menetluses kohustus tõendada, et väidetav rikkumine on toimunud. Just komisjon peab Euroopa Kohtule esitama vajalikud faktilised asjaolud, et kohus saaks kontrollida, kas liikmesriigi kohustusi on rikutud, ilma et komisjon võiks tugineda mis tahes oletusele (vt selle kohta eelkõige 5. oktoobri 1989. aasta otsus kohtuasjas 290/87: komisjon *vs.* Madalmaad, EKL 1989, lk 3083, punktid 11 ja 12, ning 4. märtsi 2010. aasta otsus kohtuasjas C-241/08: komisjon *vs.* Prantsusmaa, EKL 2010, lk I-1697, punkt 22).

59 See, et saaks nõustuda komisjoni väitega, et vaidlusalused õigusnormid avaldavad muudest liikmesriikidest kui Hispaania Kuningriik pärinevatele ettevõtjatele kaudselt diskrimineerivat mõju, eeldab, et komisjon on tõendanud, et suuri jaekauplusi ja muid jaekauplusi koheldakse erinevalt ning et see erinevus asetab suured jaekauplused ebasoodsamasse olukorda. Lisaks peab komisjon tõendama, et erinev kohtlemine soodustab Hispaania ettevõtjaid, kuna need ettevõtjad eelistavad väikesi ja keskmise suurusega jaekauplusi, samas kui teiste liikmesriikide ettevõtjad eelistavad suuri jaekauplusi.

60 Nende asjaolude tõendamiseks esitas komisjon hulga arvandmeid. Nagu kohtujurist aga oma ettepaneku punktis 58 tõdes, ei ole need andmed täielikud, kuigi need sobivad teataval määral kokku väitega, et Hispaania ettevõtjad eelistavad keskmise

suurusega jaekauplusi ja teistest liikmesriikidest pärit ettevõtjad suuri jaekauplusi. Euroopa Kohtule laekunud teabe põhjal ei ole võimalik kindlalt tuvastada asjassepuutuvate kaupluste arvu ega ka seda, kuidas Hispaania kontrolli või selle puudumise alusel jaguneb märkimisväärne osa kauplustest, mis vastavalt seaduse nr 18/2005 artikli 3 lõikele 1 kuuluvad suurte jaekaupluste kategooriasse. Euroopa Kohut ei ole teavitatud ka asjaomaste ettevõtjate jagunemisest olenevalt nende aktsionäridest või osanikest kaupluseliikide kaupa.

61 Suuliste seisukohtade ärakuulamiseks korraldatud kohtuistungil märkis komisjon, et põhjuslik seos, mis tema hinnangul on statistilise vastavuse aluseks, seisneb asjaolus, et välismaised ettevõtjad eelistavad avada suuremaid kauplusi, selleks et saavutada vajalik mastaabisääst uuele territooriumile tulemise võimaluste optimeerimiseks. Nagu märkis kohtujurist ettepaneku punktis 59, puudutab see selgitus siiski sisenemist uuele turule, mis on päritoluturust kaugel, mitte niivõrd ettevõtja riikkondsust.

62 Seetõttu tuleb tõdeda, et komisjon ei esitanud määravaid tõendeid, mis võiksid tõendada, et arvandmed, mis ta esitas oma seisukoha toetuseks, tõepoolest kinnitavad selle paikapidavust. Komisjon ei ole esitanud ka muid asjaolusid, mis tõendaksid, et vaidlusalused õigusnormid avaldavad muudest liikmesriikidest pärinevatele ettevõtjatele võrreldes Hispaania ettevõtjatega kaudselt diskrimineerivat mõju.

63 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale keelab EÜ artikkel 43 siiski kõik siseriiklikud meetmed, mis isegi siis, kui neid kohaldatakse ilma kodakondsusest lähtuva diskrimineerimiseta, võivad takistada asutamislepinguga tagatud asutamisvabaduse teostamist liidu kodanike poolt või muuta selle vähem atraktiivseks (vt eelkõige 14. oktoobri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-299/02: komisjon *vs.* Madalmaad,

EKL 2004, lk I-9761, punkt 15, ning 21. aprilli 2005. aasta otsus kohtuasjas C-140/03: komisjon *vs.* Kreeka, EKL 2005, lk I-3177, punkt 27).

64 Selles kontekstis tuleb meenutada, et piirangu mõiste EÜ artikli 43 tähenduses hõlmab liikmesriigi võetud meetmeid, mis – kuigi need on ühetaoliselt kohaldatavad – mõjutavad teiste liikmesriikide ettevõtjate sisenemist turule ja takistavad seega ühendusesisest kaubandust (vt selle kohta 5. oktoobri 2004. aasta otsus kohtuasjas C-442/02: CaixaBank France, EKL 2004, lk I-8961, punkt 11, ja 28. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-518/06: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 2009, lk I-3491, punkt 64, ning analoogia alusel 10. veebruari 2009. aasta otsus kohtuasjas C-110/05: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 2009, lk I-519, punkt 37).

65 Sellesse kategooriasse kuuluvad eelkõige siseriiklikud õigusnormid, mis seavad teise liikmesriigi ettevõtte asutamise tingimuseks eelneva loa väljastamise, kuna see takistab niisugusel ettevõtjal teostada asutamisvabadust, takistades tal püsiva tegevuskoha kaudu vabalt tegutseda (vt 1. juuni 2010. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-570/07 ja C-571/07: Blanco Pérez ja Chao Gómez, EKL 2010, lk I-4629, punkt 54).

66 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et vaidlusaluste õigusnormidega nende kogumis on kehtestatud eelneva loa kord, mis kehtib iga suure jaekaupluse avamisele Kataloonia autonoomse piirkonna territooriumil.

67 Esiteks on nendes õigusnormides aga piiritletud alad, kuhu on võimalik uusi kauplusi rajada, ning kehtestatud piirid müügipinnale, mille jaoks võib neile kauplustele loa anda.

68 Teiseks antakse nende õigusnormide alusel uutele kauplustele luba üksnes juhul, kui puudub mõju olemasolevatele väikestele kaubandusettevõtjatele.

69 Kolmandaks on nendes kehtestatud hulganisti menetlusnorme, mis puudutavad loa väljastamist ja mis võivad avaldada tegelikku negatiivset mõju esitatud loataotluste ja/või antud lubade arvule.

70 Järelikult takistavad vaidlusalused õigusnormid nende kogumis teiste liikmesriikide ettevõtjate tegutsemist Kataloonia autonoomse piirkonna territooriumil püsiva tegevuskoha kaudu ja muudavad selle vähem atraktiivseks ning mõjutavad seega nende siirdumist Hispaania turule.

71 Hispaania Kuningriik möönab pealegi, et need õigusnormid sisaldavad asutamisvabaduse mõningaid piiranguid.

72 Seetõttu tuleb tõdeda, et vaidlusalused õigusnormid nende kogumis kujutavad endast asutamisvabaduse piirangut EÜ artikli 43 tähenduses.

b) Asutamisvabaduse piirangute õigustused

73 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võivad asutamisvabaduse piirangud, mis on kohaldatavad kodakondsusel põhineva diskrimineerimiseta, olla õigustatud ülekaaluka üldise huvi tõttu, kui need on taotletava eesmärgi saavutamiseks sobivad ega lähe

kaugemale sellest, mis on vajalik selle eesmärgi saavutamiseks (10. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas C-169/07: Hartlauer, EKL 2009, lk I-1721, punkt 44; 19. mai 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-171/07 ja C-172/07: Apothekerkammer des Saarlandes jt, EKL 2009, lk I-4171, punkt 25, ning eespool viidatud kohtuotsus Blanco Pérez ja Chao Gómez, punkt 61).

74 Niisuguste Euroopa Kohtu tunnustatud ülekaalukate huvide hulka kuulub ka keskkonnakaitse (vt eelkõige 11. märtsi 2010. aasta otsus kohtuasjas C-384/08: Attanasio Group, EKL 2010, lk I-2055, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika), ruumiline planeerimine (vt analoogia alusel 1. oktoobri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-567/07: Woningstichting Sint Servatius, EKL 2009, lk I-9021, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika) ning tarbijakaitse (vt eelkõige 13. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-260/04: komisjon *vs.* Itaalia, EKL 2007, lk I-7083, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika). Seevastu puhtmajanduslikud eesmärgid ei saa olla ülekaalukast üldisest huvist tulenevad põhjused (vt selle kohta eelkõige 15. aprilli 2010. aasta otsus kohtuasjas C-96/08: CIBA, EKL 2010, lk I-2911, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

75 Selles suhtes tuleb meenutada, et kuigi liikumisvabaduse piirangu õigustamiseks mõnele ülekaalukast üldisest huvist tulenevale põhjusele tuginev liikmesriik on kohustatud tõendama, et tema õigusnormid on taotletava õiguspärase eesmärgi saavutamiseks sobivad ja vajalikud, ei saa see tõendamiskoormis minna nii kaugele, et sellelt liikmesriigilt nõuda, et ta kindlalt tõendaks, et ükski muu mõeldav meede ei võimalda seda eesmärki samadel tingimustel saavutada (vt selle kohta eespool viidatud 10. veebruari 2009. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Itaalia, punkt 66).

76 Sellest lähtuvalt tuleb kaaluda, kas vaidlusalused õigusnormid mitte nende kogumis, vaid komisjoni väidetava iga konkreetse piirangu kaupa, on õigustatud niisuguste ülekaalukast üldisest huvist tulenevate põhjuste tõttu nagu need, millele tugineb Hispaania Kuningriik ja mida on nimetatud käesoleva kohtuotsuse punktis 56.

i) Esimene väide, mis puudutab suurte jaekaupluste asukoha ja suuruse piiranguid

77 Esimeses väites peab komisjon silmas suurte jaekaupluste asukoha ja suuruse piiranguid, mis tulenevad seaduse nr 18/2005 artikli 4 lõikes 1 sätestatud keelust rajada suuri jaekauplusi väljapoole piiratud arvu omavalitsusüksuste terviklikke linnaalasid, ning igas ringkonnas ja omavalitsusüksuses kehtivatest müügipinna piirangutest, mis tulenevad dekreedi nr 379/2006 lisa artiklist 7 ja artikli 10 lõikest 2 ning dekreedi nr 379/2006 lisa lisast 1.2.

78 Hispaania Kuningriik väidab, et viidatud sätted on sobivad nendega taotletavate ruumilise planeerimise ja keskkonnakaitse eesmärkide saavutamise tagamiseks. Nimelt piirates suurte jaekaupluste rajamist tiheda rahvastikuga aladele, kus nõudlus on kõige suurem, ja piirates kaupluste suurust vähem asustatud aladel, püütakse vaidlusaluste õigusnormidega vältida saastavat autoliiklust, võidelda linnade allakäiguga, säilitada keskkonnaga arvestav linnamudel, vältida uute teede ehitamist ning tagada neile kauplustele juurdepääs ühistranspordiga.

79 Komisjon leiab vastupidi, et kõnealused piirangud ei ole taotletavate eesmärkide saavutamiseks sobivad.

80 Selles suhtes tuleb tõdeda, et vastupidi komisjoni väidetele tunduvad suurte jaekaupluste asukoha ja suuruse piirangud olevat sobivad vahendid, millega saavutada ruumilise planeerimise ja keskkonnakaitse eesmärgid, millele Hispaania Kuningriik tugineb.

81 Siiski nähtub dekreedi nr 379/2006 lisa artikli 10 lõikest 2, et kaubapakkumise mingit suurenemist hüpermarketite kujul ei olnud ette nähtud ringkondades, kus prognoositi 2009. aastaks ülepakkumist. Edasi tuleneb dekreedi lisa lisast 1.2, et kõnealust pakkumist prognoositi sel aastal ülemääraseks Kataloonia autonoomse piirkonna 41-st ringkonnast 37-s. Ülejäänud neljas ringkonnas võis artikli 10 lõike 2 kohaselt kaubapakkumine hüpermarketite näol suureneda üksnes tingimusel, et seda liiki kauplused ei hõlma üle 9% ringkonnas 2009. aastaks prognoositavatest kulutustest laiatarbekaupadele ning 7% nendest kulutustest muudele kaupadele. Lõpuks tuleneb lisast 1.2, et nendes neljas ringkonnas oli hüpermarketite maksimaalne müügipind kuue omavalitsusüksuse peale kokku piiratud 23 667 m^2-ga.

82 Tuleb tõdeda, et need vaidlusaluste õigusnormidega kehtestatud konkreetsed piirangud nende kogumis mõjutavad märkimisväärselt võimalust avada Kataloonia autonoomse piirkonna territooriumil suuri jaekauplusi.

83 Sellistel asjaoludel tuleb koos põhjustega, millele liikmesriik võib asutamisvabaduse põhimõttest kõrvalekaldumise põhjendamiseks tugineda, esitada ka analüüs liikmesriigi võetud piirava meetme sobivuse ja proportsionaalsuse kohta ning argumentatsiooni toetavad täpsed andmed (vt 22. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-161/07: komisjon *vs.* Austria, EKL 2008, lk I-10671, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

84 Tuleb aga märkida, et Hispaania Kuningriik ei ole esitanud piisavaid andmeid nende põhjuste selgitamiseks, mille tõttu on kõnealused piirangud taotletavate eesmärkide saavutamiseks vajalikud.

85 Pidades silmas selgituste puudumist ja asjaomaste piirangute märkimisväärset mõju võimalusele avada Kataloonia autonoomse piirkonna territooriumil suuri jaekauplusi, tuleb järeldada, et sel põhjusel kehtestatud asutamisvabaduse piirangud ei ole õigustatud.

86 Sellest lähtuvalt tuleb esimese väitega nõustuda.

ii) Teine väide, mis puudutab suurte jaekaupluste avamiseks spetsiifilise kauplemisloa nõuet ja loa saamise tingimusi

– Kolm esimest osa

87 Teise väite kolme esimese osaga vaidlustab komisjon järgmiste õigusnormide seaduslikkuse: seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõige 1, millega on kehtestatud kohustus saada enne suurte jaekaupluste avamist spetsiifiline kauplemisluba, artikli 6 lõike 2 esimene lõik, millega on kehtestatud kohustus võtta loa väljastamisel arvesse kaubanduspinna olemasolu asjaomases piirkonnas ning uue kaupluse mõju selle piirkonna kaubandusstruktuurile, ning seaduse nr 18/2005 artikkel 8 ja dekreedi nr 378/2006 artikli 31 lõige 4 ja artikli 33 lõige 2, millega on kehtestatud kohustus koostada turuosa suurust käsitlev aruanne, mis on siduv, kui see on negatiivne, ning mis peab olema negatiivne, kui turuosa ületab teatud piirväärtust.

88 Hispaania Kuningriik väidab, et vaidlustatud sätetega taotletakse üldiselt keskkonnakaitse, ruumilise planeerimise ja tarbijakaitse eesmärke, soovides seoses esimese eesmärgiga tagada hinna, kvaliteedi ja mitmekesisuse poolest tõhusam konkurents.

89 Komisjon leiab vastupidi, et kõnealuste sätetega taotletakse puhtmajanduslikke eesmärke, kuna nendega püütakse kaitsta kohalikke väikesi kaubandusettevõtjaid.

90 Mis puudutab kõigepealt esimest osa, mis käsitleb seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõikest 1 tulenevat nõuet saada enne suure jaekaupluse avamist luba, siis tuleb tõdeda, et komisjon ei ole hagiavalduses, repliigis ega suuliste seisukohtade ärakuulamiseks korraldatud kohtuistungil selgitanud, miks see nõue iseenesest taotleb puhtmajanduslikke eesmärke.

91 Hispaania Kuningriik omakorda rõhutas, et suurte jaekaupluste rajamise korral sõltub käesoleva kohtuotsuse punktis 78 käsitletud ruumilise planeerimise ja keskkonnakaitse eesmärkide saavutamine eelneva loa menetlusest. Liikmesriigi hinnangul ei saa kahju, mis tekiks nende eesmärkide saavutamata jäämise korral, korvata tagantjärele, see tähendab pärast kaupluse rajamist.

92 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 91 märkis, tuleb ennetavate ja järelikult eelnevate meetmete kehtestamist käesolevas kontekstis käsitada keskkonnakaitse eesmärgi saavutamise tagamiseks sobivana. Meetmete tagantjärele vastuvõtmine juhul, kui ilmneb, et juba ehitatud jaekaupluse rajamisel on negatiivne mõju

keskkonnakaitsele, on võrreldes eelneva loa süsteemiga vähem tõhus ja kulukam alternatiiv. Sama arutluskäik kehtib ka ruumilise planeerimise eesmärgi puhul.

93 Komisjon ei ole ka märkinud, mil viisil nõue saada luba enne suure jaekaupluse avamist läheb iseenesest kaugemale sellest, mis on kõnealuste eesmärkide saavutamiseks vajalik.

94 Teise väite esimene osa tuleb järelikult tagasi lükata.

95 Seevastu tuleb tõdeda, et seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõike 2 esimesest lõigust tulenev ja käesoleva väite teises osas nimetatud kohustus võtta loa väljastamisel arvesse kaubanduspinna olemasolu asjaomases piirkonnas ning uue kaupluse mõju selle piirkonna kaubandusstruktuurile puudutab mõju olemasolevale kaubandusele ja turustruktuurile, mitte tarbijakaitset.

96 Sama kehtib seaduse nr 18/2005 artiklist 8 ning dekreedi nr 378/2006 artikli 31 lõikest 4 ja artikli 33 lõikest 2 tuleneva ja käesoleva väite kolmandas osas käsitletava kohustuse suhtes koostada loa väljastamise menetluses turuosa suurust käsitlev aruanne, mis on siduv, kui see on negatiivne, ning mis peab olema negatiivne, kui turuosa ületab teatud piirväärtust.

97 Selles suhtes tuleb tõdeda, et need sätted nõuavad, et turuosa suurusele ja olemasoleva jaekaubanduse mõjutamisele kohaldataks ülemmäärasid, mida ületades on võimatu avada suuri jaekauplusi ja/või uusi keskmise suurusega jaekauplusi.

98 Kuna niisugused kaalutlused on aga puhtmajanduslikud, ei saa need vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktis 74 meenutatud kohtupraktikale olla ülekaalukast üldisest huvist tulenev põhjus.

99 Sellest lähtuvalt tuleb teise väite teise ja kolmanda osaga nõustuda.

– Neljas osa

100 Selles osas väidab komisjon, et EÜ artikliga 43 on vastuolus seaduse nr 7/1996 artikli 6 lõike 2 teine lõik, mis näeb ette konsulteerimise konkurentsikohtuga.

101 Hispaania Kuningriik väidab üldiselt, et spetsiifilise kauplemisloa saamist puudutavad sätted, sealhulgas säte, milles on ette nähtud kohustus konsulteerida konkurentsikohtuga, on põhjendatud ruumilise planeerimise, keskkonnakaitse ja tarbijakaitse eesmärkidega, et need on kõnealuste eesmärkide saavutamiseks sobivad ega lähe kaugemale sellest, mis on nende saavutamiseks vajalik.

102 Komisjon ei ole esile toonud põhjuseid, mille tõttu ta leiab, et Hispaania Kuningriigi esitatud õigustustega ei saa nõustuda.

103 Kuna puuduvad konkreetsed täpsustused käesoleva osa kohta ja võttes arvesse, et nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 96 leidis, on kohustus konsulteerida konkurentsiküsimusi läbivaatava organiga, kes koostab mittesiduva aruande, Hispaania Kuningriigi osutatud eesmärkide saavutamise tagamiseks sobiv, minemata kaugemale sellest, mis on nende saavutamiseks vajalik, tuleb teise väite neljas osa tagasi lükata.

– Viies osa

104 Teise väite viies osa puudutab seaduse nr 18/2005 artiklist 11 ja dekreedi nr 378/2006 artiklist 26 tulenevat nõuet konsulteerida kaubanduspindade komisjoniga.

105 Selles suhtes ei näi komisjon kritiseerivat kaubanduspindade komisjoni olemasolu ega kohustust sellega konsulteerida kui selliseid, vaid pigem asjaolu, et see komisjon koosneb selle ettevõtja võimalikest konkurentidest, kes soovib Katalooniasse rajada uue suure jaekaupluse.

106 Samamoodi nagu käesoleva väite muude osade puhul väidab Hispaania Kuningriik, et need sätted on põhjendatud ruumilise planeerimise, keskkonnakaitse ja tarbijakaitse eesmärkidega, et need on kõnealuste eesmärkide saavutamiseks sobivad ega lähe kaugemale sellest, mis on nende saavutamiseks vajalik.

107 Seaduse nr 18/2005 artiklis 11 on ette nähtud, et kaubanduspindade komisjon koostab aruande mitte ainult küsimuste kohta, mis on seotud valitsuse poolt kauplemislubade väljastamisega, vaid ka planeerimisküsimuste kohta, mis on seotud nende piirkondade määramisega, kus võib jaekauplusi avada, sealhulgas PTSEC muutmise ettepanekute ja „omavalitsusüksuste tervikliku linnaala" määratlemise kohta.

108 Sellise kaubanduspindade komisjoni moodustamine, kelle ülesanne on enne loa väljastamise või sellest keeldumise kohta otsuse tegemist koostada aruanne, võttes muu hulgas arvesse ruumilist planeerimist ja keskkonnakaitset, on sobiv selle sättega taotletavate eesmärkide saavutamise tagamiseks.

109 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 102 pealegi tõdes, ei lähe niisuguse komisjoni olemasolu ega selle ülesanded kaugemale sellest, mis on ruumilise planeerimise ja keskkonnakaitse eesmärkide saavutamiseks vajalik.

110 Seevastu ei ole taotletavate eesmärkide saavutamise tagamiseks sobiv dekreedi nr 378/2006 artikli 26 lõige 1, mille kohaselt koosneb kõnealune komisjon seitsmest liikmest, kes esindavad valitsuse teenistusi, kuuest liikmest, kes esindavad omavalitsusüksusi, seitsmest liikmest, kes esindavad kaubandussektorit, kahest eksperdist, kelle valib valitsuse kaubandusosakond, ning sekretärist.

111 Tuleb nimelt tõdeda, et ainus selles komisjonis esindatud valdkondlik huvi on olemasolevate kohalike kaubandusettevõtjate huvi. Sel viisil moodustatud organ, milles ei ole esindatud keskkonnakaitse ega tarbijakaitsega seotud huvid, samas kui on

esindatud loa taotleja võimalike konkurentide huvid, ei saa olla ruumilise planeerimise, keskkonnakaitse ja tarbijakaitse eesmärkide saavutamiseks sobiv vahend.

112 Seaduse nr 18/2005 artikliga 11 moodustatud kaubanduspindade komisjoni olemasolu ja selle ülesanded, mis on kõnealuses artiklis esitatud, võivad olla õigustatud. Seevastu komisjoni koosseis, mis on ette nähtud dekreedi nr 378/2006 artiklis 26, ei ole selle komisjoni moodustamisega taotletavate eesmärkide saavutamise tagamiseks sobiv.

113 Järelikult tuleb teise väite viienda osaga nõustuda osas, mis puudutab kõnealuse komisjoni koosseisu, nii nagu see on ette nähtud dekreedi nr 378/2006 artiklis 26.

– Kuues osa

114 Teise väite kuuendas osas väidab komisjon, et seaduse nr 18/2005 artikkel 10 on liidu õigusega vastuolus.

115 Ta väidab selles suhtes, et teatud kriteeriumid, mille alusel valitsus või omavalitsusüksuste ametivõimud peavad kauplemisloa taotlusi lahendama, on ebatäpsed. Ta peab täpsemalt silmas „tingimusi, mis tagavad projekti ohutuse ja kaupluse sobitumise linnakeskkonda", „projektiga kaasnevat liikuvust" ja „tarbijate õigust toodete kvaliteedi, koguse, hinna ja omaduste poolest laiale ja mitmekesisele valikule". Komisjoni hinnangul takistavad sellised kriteeriumid loa taotlejatel täpselt hinnata oma

võimalusi loa saamiseks ning annavad lube väljastavatele ametivõimudele liiga laia hindamispädevuse.

116 Hispaania Kuningriik möönab, et kriteeriumi „tarbijate õigus toodete kvaliteedi, koguse, hinna ja omaduste poolest laiale ja mitmekesisele valikule" võib pidada ebatäpseks, kuid ta väidab, et nii ei ole see kahe ülejäänud vaidlustatud kriteeriumi puhul. Igal juhul väidab liikmesriik, et üksnes täpse määratluse puudumine ei muuda kriteeriume keskkonna- ja tarbijakaitse eesmärgi saavutamise tagamiseks sobimatuks. Liidu seadusandja kasutab pealegi sama tehnikat, esitades kohaldatavad kriteeriumid, täpsustamata väärtusi, mille põhjal oleks võimalik täpselt ette kindlaks teha, kas taotlus rahuldatakse või mitte.

117 Selles suhtes tuleb märkida, et komisjon ei vaidlusta asjaomaste kriteeriumide laadi, vaid üksnes nende ebatäpsust. Kui möönda, et kaupluse sobitumine linnakeskkonda, mõju teevõrgustiku ja ühistranspordi kasutamisele ning tarbijatele pakutav mitmekesine valik on õiguspärased kriteeriumid selle küsimuse lahendamisel, kas tuleb anda luba jaekaupluse avamiseks, siis tuleb sarnaselt kohtujuristi seisukohaga tema ettepaneku punktis 116 tõdeda, et on keeruline täpsed künnised või ülemmäärad ette kindlaks määrata, ilma et sellega ei kaasneks teatavat jäikust, mis piirab asutamisvabadust tõenäoliselt veelgi rohkem.

118 Kuna seaduse nr 18/2005 artiklis 10 nimetatud kriteeriumid ei ole nii ebatäpsed, et need muutuksid Hispaania Kuningriigi esile toodud ruumilise planeerimise, keskkonna- ja tarbijakaitse eesmärkide saavutamise tagamiseks sobimatuks või nende eesmärkidega ebaproportsionaalseks, siis tuleb teise väite kuues osa tagasi lükata.

iii) Kolmas väide, mis puudutab kauplemisloa väljastamise menetluse mõningaid aspekte

– Esimene osa

119 Kolmanda väite esimeses osas kritiseerib komisjon seaduse nr 18/2005 artiklites 6 ja 7 ette nähtud „negatiivse vaikimise" korda.

120 Hispaania Kuningriik väidab, et see kord on tagatis kõigile huvitatud isikutele, kes on esitanud pädevale asutusele taotluse saada kauplemisluba, mis on vastavalt kõnealustele sätetele vajalik keskmise suurusega ja suurte jaekaupluste avamiseks, laiendamiseks või üleviimiseks. See mehhanism võimaldab tal tegutseda haldusasutuse tegevusetuse korral, pöördudes loataotluse läbivaatamiseks ette nähtud maksimaalse tähtaja möödumisel kohtusse, kui otsust ei ole tehtud.

121 Komisjon väidab, et kõnealune mehhanism on ebaproportsionaalne ning et sama eesmärgi saaks saavutada ka „positiivse vaikimise" korraga.

122 On tõsi, et kord, milles loetakse loataotlus rahuldatuks, mitte rahuldamata jäetuks, kui taotluse rahuldamata jätmise otsust ei ole määratud tähtaja jooksul tehtud, võib osutuda vähem piiravaks. Nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktis 120, on niisugune kord pealegi ette nähtud dekreedi nr 378/2006 artikli 33 lõikes 5 seoses turuosa suurust käsitleva aruande esitamisega.

123 Siiski, nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 75 meenutati, kuigi on tõsi, et liikumisvabaduse piirangu õigustamiseks mõnele ülekaalukast üldisest huvist tulenevale põhjusele tuginev liikmesriik on kohustatud tõendama, et tema õigusnormid on taotletava õiguspärase eesmärgi saavutamiseks sobivad ja vajalikud, ei saa see tõendamiskoormis minna nii kaugele, et sellelt liikmesriigilt nõuda, et ta kindlalt tõendaks, et ükski muu mõeldav meede ei võimalda seda eesmärki samadel tingimustel saavutada.

124 Selles suhtes ei saa liikmesriike jätta ilma võimalusest saavutada selliseid eesmärke nagu keskkonnakaitse, ruumiline planeerimine ja tarbijakaitse niisuguste normide kehtestamisega, mis on pädevate ametivõimude jaoks hõlpsasti hallatavad ja kontrollitavad (vt analoogia alusel 16. detsembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-137/09: Josemans, EKL 2010, lk I-13019, punkt 82).

125 Kui negatiivse vaikimise korras, mis on ette nähtud kauplemisloa taotluse menetluses, mille eesmärgid on keskkonnakaitse, ruumiline planeerimine ja tarbijakaitse, ning mille ülesanne on tagada õiguskindlus juhul, kui taotlust lahendav asutus ei tee määratud tähtaja jooksul sõnaselget otsust, on ette nähtud, et niisugune tegevusetus kujutab endast vaikimisi rahuldamata jätmise otsust, võimaldades seega taotluse esitanud huvitatud isikul kohtusse pöörduda, näib selline kord olevat pädevate ametivõimude jaoks hõlpsasti hallatav ja kontrollitav. Hispaania Kuningriik selgitas lisaks, et kui selle korra raames ei ole otsust tehtud, on haldusasutusel jätkuvalt kohustus võtta vastu põhistatud akt menetluse lõpetamise kohta.

126 Sellest lähtuvalt tuleb kolmanda väite esimene osa tagasi lükata.

– Teine osa

127 Kolmanda väite teises osas väidab komisjon, et seaduse nr 18/2005 artiklis 12 ette nähtud lõivud loataotluse menetlemise ja turuosa suurust käsitleva aruande eest on asjaomaste ettevõtjate jaoks kulud, millel on Kataloonia territooriumile siirdumist pärssiv toime. Kuna need lõivud ei ole seotud kauplemisloa väljastamise menetluse kuludega, on need ebaproportsionaalsed.

128 Hispaania Kuningriik märgib, et lõivude määraks on teatav summa kavandatava müügipinna ruutmeetri kohta. See summa arvutati algselt nii, et 1994. ja 1995. aastal toimunud menetluste kulud jagati asjaomastes taotlustes nimetatud ruutmeetrite arvuga, ning seda on edaspidi inflatsiooni põhjal kohandatud. See võimaldab ettevõtjatel lõivude summa ette kindlalt välja arvutada. Liikmesriik lisab, et lõivud nõutakse sisse osamaksetena, nii et taotleja, kes võtab oma taotluse tagasi, ei pea maksma kõiki lõive, ning et nende kogusumma moodustab projekti kogumaksumusest keskmiselt umbes 0,1%.

129 Selles suhtes tuleb tõdeda, et niisugune tasumisele kuuluvate lõivude summa kindlaksmääramise meetod kajastab kõnealuseid kogukulusid mõistlikult, kaldumata oluliselt kõrvale iga üksikjuhtumi tegelikest kuludest. Lisaks annab selle määramise viis, milleks on konkreetne summa ruutmeetri kohta, selle eelise, et menetluse kulu on läbipaistvalt võimalik ette näha.

130 Seega tuleb kolmanda väite teine osa tagasi lükata.

– Kolmas osa

131 Kuna vastavalt käesoleva kohtuotsuse punktile 99 tuleb teise väite kolmanda osaga nõustuda, sest Euroopa Kohus tuvastas, et turuosa suurust käsitleva aruande koostamise nõue, nii nagu see on ette nähtud seaduse nr 18/2005 artiklis 8 ning dekreedi nr 378/2006 artikli 31 lõikes 4 ja artikli 33 lõikes 2, ei saa olla õigustatud, ei ole vaja teha otsust selle kohta, kas niisuguse aruande esitamise ja kehtivuse tähtajad on mõistlikud, mida vaidlustab komisjon kolmanda väite kolmandas osas.

Kohtukulud

132 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõike 3 esimese lõigu alusel võib Euroopa Kohus määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks. Kuna mõlema poole nõuded on osaliselt rahuldamata jäetud, tuleb kohtukulud jätta kummagi poole enda kanda.

133 Vastavalt sama määruse artikli 69 lõike 4 esimesele lõigule kannab käesolevasse menetlusse astunud Taani Kuningriik ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Hispaania Kuningriik on rikkunud EÜ artiklist 43 tulenevaid kohustusi, kuna ta on vastu võtnud ja/või jõusse jätnud järgmised sätted:

– **Kataloonia autonoomse piirkonna 27. detsembri 2005. aasta seaduse nr 18/2005 kaubanduspindade kohta (Ley 18/2005 de equipamientos comerciales) artikli 4 lõige 1, kuna selles on keelatud rajada suuri jaekauplusi väljapoole piiratud arvu omavalitsusüksuste terviklikke linnaalasid;**

– **Kataloonia autonoomse piirkonna 10. oktoobri 2006. aasta dekreedi nr 379/2006 kaubanduspindade uue sektoraalse territoriaalse kava heakskiitmise kohta (Decreto 379/2006 por el que se aprueba el Plan territorial sectorial de equipamientos comerciales) lisa artikkel 7 ja artikli 10 lõige 2 ning selle lisa 1, kuna nende sätetega on uute hüpermarketite rajamine piiratud väikese arvu ringkondadega ja on ette nähtud, et niisugused uued hüpermarketid ei tohi hõlmata üle 9% kulutustest laiatarbekaupadele ning üle 7% kulutustest muudele kaupadele;**

– **Hispaania Kuningriigi 15. jaanuari 1996. aasta seaduse nr 7/1996 jaekaubanduskorra kohta (Ley 7/1996, de ordenación del comercio minorista) artikli 6 lõike 2 esimene lõik, Kataloonia autonoomse piirkonna 27. detsembri 2005. aasta seaduse nr 18/2005 kaubanduspindade kohta (Ley 18/2005 de equipamientos comerciales) artikkel 8 ning 10. oktoobri 2006. aasta dekreedi nr 378/2006 seaduse nr 18/2005 rakendamise kohta (Decreto 378/2006 por el que se desarolla la Ley 18/2005) artikli 31 lõige 4 ja artikli 33 lõige 2, kuna nendes sätetes on nõutud, et turuosa suurusele ja olemasoleva jaekaubanduse mõjutamisele kohaldataks ülem-**

määrasid, mida ületades on võimatu avada suuri jaekauplusi ja/või uusi keskmise suurusega jaekauplusi, ning

– **10. oktoobri 2006. aasta dekreedi nr 378/2006 seaduse nr 18/2005 rakendamise kohta artikkel 26, kuna see reguleerib Comisión de Equipamientos Comercialesi (kaubanduspindade komisjon) koosseisu, tagades olemasoleva jaekaubanduse huvide esindatuse ning jättes ette nägemata keskkonnakaitse valdkonnas tegutsevate ühingute ja tarbijakaitse valdkonnas tegutsevate huvigruppide esindatuse.**

2. Ei ole vaja teha otsust hagi kohta osas, mis puudutab Kataloonia autonoomse piirkonna 10. oktoobri 2006. aasta dekreedi nr 378/2006 seaduse nr 18/2005 rakendamise kohta artikli 33 lõigete 5 ja 7 vastavust EÜ artiklile 43.

3. Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.

4. Jätta Euroopa Komisjoni, Hispaania Kuningriigi ja Taani Kuningriigi kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad